

S O M - H I

Setmanari portantveu del Casal d'Estat Català de Badalona

18 juliol 1936

■ Redacció i Administració: Francesc Lairer, 60 ■ Número solt: 20 cts.

El fracàs de la Democràcia

Escrivim aquestes ratlles sota la impressió que ens han produït els successos de València i de Madrid. La nostra opinió no la donarem íntegrament amb tota la seva cruesa, perquè sotmesos com estem a règim d'excepció, cauríem segurament sota la fèrula d'un Jutge, cosa que no ens interessa momentàniament. Tenim els nostres dubtes referent a l'administració de la Justícia i per poc que ens hem poguem estar, no hi volem tenir cap tracte.

On cal cercar la responsabilitat de tot el què passa a Espanya?

La resposta ens la donaran de diferenta manera tots els partits i estaments. En el fons tots hauran arribat a una conclusió molt semblant, i serà la següent: Així com en l'ordre econòmic ha fracassat el capitalisme, en l'ordre polític ha fracassat la democràcia. Sentimentalismes a part, aquesta és la veritat crua i dolorosa.

La República la major part del temps que té de vida ha estat sotmesa a un règim d'excepció, les llibertats públiques no han existit, perquè la Constitució republicana tan sols s'ha pogut aplicar en allò que té de coercitiu i d'antidemocràtic. La democràcia i la llibertat fins avui, encara que sembli paradoxal han estat els principals enemics de la República. Aquesta agosarada afirmació, si no la fèiem seguir de la nostra argumentació semblaria una professió de fe feixista, cosa que no entra en els nostres càlculs ni en la nostra consciència fer.

Si aceptem com a bo, allò que sempre s'ha dit referent a la psicologia i la idiosincràcia del poble espanyol, convindrem que els enemics de la República no desarmaran mai i sempre estaran arma al braç, esperant l'ocasió o tractant de provocar-la per a enderrocar el règim existent. Tot el que pugui fer la democràcia per a atraure'ls serà endebades. Entre ells i la República tal com la voldrien la majoria de republicans, hi ha tota la història d'Espanya, això és un mur que no escalarà mai la Ibèria que encara viu de les reminiscències de les gestes del Cid i del Gran Capità.

Sabut això, quina és la missió del Govern de la República si vol acomplir els desigs del poble que amb els seus vots els portà al poder? Per a nosaltres és ben senzill, destruir

tots els germens, totes les organitzacions antirrepublicanes, encara que aquestes tinguin en el seu haver gestes glorioses com les de Cavite i Santiago de Cuba. I per a arribar-hi no serà pas emprant les armes democràtiques que ho assoliran. Democràticament, tot el més que es farà serà preparar una nova paviada que portarà la República a un altre Sagunt, on un Martínez Campos qualsevol li donarà el cop de gràcia.

Tenim doncs que per a posar a rotllo els enemics que té el règim a la dreta, la democràcia és una eina inútil; per als enemics de l'esquerra, que tampoc no volen saber res de sistemes democràtics, l'eina encara ho és més. Què cal fer? O, deixar el pas franc al sistema polític que té més majoria al país o actuar, i per tots els mitjans fer respectar la legalitat vigent als de la dreta i als de l'esquerra.

Tant d'una manera com de l'altra, forçosament la democràcia agonitzant haurà deixat d'existir. El feixisme, és antidemocràtic; el comunisme, és antidemocràtic; l'Estat republicà s'haurà de convertir també en antidemocràtic per a fer-se respectar pels uns i pels altres, cosa quelcom difícil si es té en compte, que democràcia i capitalisme són dos elements que per a viure, l'un necessita de l'altre.

Anem doncs de Scylla a Caribdis. Tots els ciutadans sense voler-ho, amb els nostres actes estem fent l'apologia del Dictador. L'estat de subversió existent, resa el camí a la seva vinguda. Tots els ciutadans hi hauran col·laborat i no podran queixar-se de les conseqüències que se'n derivin.

Ha quedat demostrat a bastament que és impossible de donar complerta satisfacció a la múltiple varietat de matïços que formen el mapa polític de l'Estat espanyol. Fins entre aquells que tenen una afinitat ideològica no hi ha manera de trobar un punt de coincidència. Per tal de cercar-la per a cada problema, es té de perdre un temps preciós de la qual cosa en resulta un estancament de l'obra legislativa i una lentitud en l'obra de govern.

Malauradament els governants no brillen per la seva clarividència i la seva energia, potser perquè tenen de viure sotmesos a influències, que en l'estat de marasme en què es troba el país li són altament nocives i entrebancadores.

De tot això s'aprofita el feixisme de dreta i el d'extrema esquerra, per a mantenir latent aquest estat d'anarquia que acabarà amb la